

Arrest

nr. 252 176 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 september 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoekt op 18 september 2019 om internationale bescherming. Op 27 augustus 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 augustus 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren en getogen in San Miguel gelegen in het gelijknamig departement. U woonde in de wijk Altos de Guadalupe tot aan uw vertrek.

Op 15 januari 2019 opende u een restaurantje in de colonia 10 oktober in Zacatecoluca. In de eerste helft van februari stapten twee bendeleden van de bende MS13 uw zaak binnen en zeiden dat u 150 dollar per maand moest betalen indien u veilig wilde zijn. U aanvaardde dit waarop u in de maanden februari, maart en april telkens 150 dollar betaalde aan dezelfde twee bendeleden. Toen ze het geld ophaalden in april zeiden de twee jongens dat de som van 150 naar 250 zou verhoogd worden waarop u hen zei dat u dat niet kon betalen en u gewoon de 150 dollar verder zou blijven betalen. Toen ze eind mei het geld kwamen ophalen, gaf u hen 200 dollar in plaats van de opgelegde 250 dollar, maar de bendeleden aanvaardden het. Toen de twee bendeleden het geld kwamen ophalen in juni zei u dat de zaken slecht gingen en dat u het initiële bedrag wilde betalen. Ze zeiden dat dit u in de problemen zou brengen en dat ze hierover gingen spreken met hun leiders. Ook namen ze het geld niet meer aan. Vanaf juli kwamen ze twee à drie keer per week langs waarbij andere bendeleden hen vergezelden en buiten voor uw zaak bleven staan. Op 4 augustus was u in de wijk waar u woonde aan het stappen toen u langs achter werd benaderd door een man die een pistool in uw rug duwde. Hij zei dat u hen 500 dollar zou moeten betalen binnen de 24 uur en ze u zouden vermoorden indien u dit niet deed. Hij zei ook dat ze wisten waar u woonde en ze u altijd zouden weten te vinden. Daarna droeg hij u op om verder te stappen, waarna u meteen naar de politiedelegatie van San Marcos bent gegaan waar u aangifte deed. U sloot hierop uw zaak en bleef zo'n drie dagen binnen waarna een vriend u naar de bushalte bracht en u naar uw ouders in San Miguel ging, waar u verbleef tot aan uw vertrek.

Op 9 september 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd via Madrid. U kwam aan in België op 10 september 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 september 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart; uw paspoort; uw rijbewijs; een aangifte bij de politie dd. 4/08/2019; artikels over de algemene situatie in El Salvador; een foto van uw handelszaak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of

een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende MS13 in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de bende MS13.

Ten eerste doet uw gedrag in de maanden voor uw vertrek uit El Salvador afbreuk aan uw vrees. Zo werd uw paspoort afgegeven op 1 juli 2019. Gevraagd waarom u dan reeds een paspoort aanvroeg, zegt u dat uw vorige paspoort reeds verlopen was. Op de vraag waarom u een paspoort nodig had aangezien u toch niet meer gereisd had, zegt u dat het belangrijk is om een paspoort te verlengen omdat het anders zal verlopen (CGVS, p. 17). Ook zegt u dat u uw vliegtuigticket op 24 juli kocht omdat u al in uw hoofd had om op reis te gaan als toerist omdat de zaak niet zo heel goed draaide en dat u iemand kon achterlaten in de zaak terwijl u weg was. U geeft aan dat u als toerist naar België wou komen omdat u zich interesseert in voetbal en de architectuur, bruggen en musea van België reeds online had bekeken. Gevraagd hoe u aan het geld kwam om zo ver te reizen, zegt u dat het spaargeld was en geld dat u gekregen had na uw ontslag op uw vorige job (CGVS, p. 16 en 17). Dat u genoeg geld had om naar Europa te reizen als toerist staat dan ook lijnrecht tegenover uw verklaring over de renta die u niet kon betalen. Zo zegt u onder meer dat indien u de renta zou betalen uw bedrijf niet zou kunnen groeien en u niet zou kunnen investeren (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat u geen 100 dollar bovenop de maandelijkse renta kon betalen en uw zaak niet goed draaide, maar dat u wel middelen had om een reis te boeken naar België. Bijkomend is het wel zeer toevallig dat u uitgerekend een ticket naar België kocht op 24 juli 2019, anderhalve week voor het incident waarbij u bedreigd werd met een wapen.

Ook uw gedrag na de feiten van 4 augustus roept vragen op. Indien u wel degelijk bedreigd werd met de dood waarbij eveneens gezegd werd dat u 500 dollar moest betalen binnen de 24 uur en dat ze u wisten wonen, kan toch verwacht worden dat u zo snel mogelijk naar uw ouders zou gevlucht zijn en niet drie dagen in uw huis bleef wachten. Gevraagd waarom u niet meteen vertrokken bent gezien de 24 uur die u kreeg om het bedrag te betalen, zegt u dat u niet helder nadacht en u pas in de avond van de tweede dag besliste dat u naar uw ouders moest gaan en u dan een dag later vertrok (CGVS, p. 16), wat verre van een afdoende uitleg is. Dat u drie dagen wachtte om naar uw ouders te vluchten doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident op 4 augustus.

Vervolgens moeten er vraagtekens geplaatst worden bij de omstandigheden van de bedreiging op 4 augustus 2019. Zo bent u niet zeker of u werd bedreigd door één dan wel twee bendeleden. U geeft aan dat u een man zag aan de overkant van de straat (CGVS, p. 11). Daarna zegt u dat u nog een tweede persoon zag en omdat u denkt dat dit niet toevallig kon zijn, denkt u dat ze samen waren. U zegt dan ook nog dat u niet zeker bent dat ze samen hoorden, maar dat ze normaal nooit alleen rondhangen (CGVS, p. 14). Het is echter vreemd dat u niet zou weten hoeveel personen u bedreigden. Daarnaast stelde u dat u dacht dat de man u iets wilde vragen en u op dat moment iets in uw rug voelde waarna hij u opdroeg 500 dollar te betalen binnen de termijn van 24 uur (CGVS, p. 11). Gevraagd of u zijn pistool gezien heeft, antwoordt u ontkennend en zegt u dat u het enkel gevoeld hebt. U bent wel zeker dat u bedreigd werd met een pistool (CGVS, p. 14). Hoewel dit een beangstigend moment voor u moet zijn geweest, kan u hier echter onmogelijk zeker van zijn indien u het pistool zelf niet gezien heeft.

Bijkomend is er in de 3 dagen dat u zich opsloot in uw huis na het incident van 4 augustus volgens u niemand gekomen (CGVS, p. 15), eveneens bevreemdend.

Ten slotte wordt er in de aangifte die u deed op 4 augustus bij de politie in San Marcos helemaal niets vermeld over de renta die u de maanden daarvoor moest betalen aan MS13. Gevraagd waarom hierover niets wordt vermeld in de aangifte zegt u dat u enkel verteld hebt over wat er de laatste 24 uur gebeurd was en aangezien u nerveus was u het daarbij gelaten heeft (CGVS, p. 15). Op de vraag of de politie niet vroeg waarom u werd bedreigd, zegt u dat u zich slecht voelde, u denkt te hebben gesproken over uw zaak en ze waarschijnlijk wel vermoeden dat het over renta ging (CGVS, p. 16). Het is echter zeer vreemd dat u na het incident op 4 augustus helemaal niets zou vertellen over de maandelijkse renta die u betaalde sinds februari en de waarschuwingen die u kreeg in juni en juli. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De overige neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zo tonen uw identiteitskaart, uw paspoort en uw rijbewijs enkel uw nationaliteit en identiteit aan, welke hier niet ter discusse staan. De artikels die u neerlegt gaan over de algemene situatie in El Salvador hebben geen betrekking op u persoonlijk. Ook de foto van uw zaak kan niets aan de genomen beslissing wijzigen aangezien niet betwist wordt dat u een eigen zaak had.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissing dat bij verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn gedrag in de maanden voor zijn vertrek uit El Salvador afbreuk doet aan zijn vrees, betoogt verzoeker als volgt:

“Verwerende partij doet uitschijnen alsof het aanvragen van een paspoort een misdaad zou zijn... Zoals verzoekende partij verklaarde, was haar vorige paspoort in die periode verlopen en zij vroeg een nieuw paspoort aan omdat zij van plan was om een toeristische reis te maken. Zij kan het niet helpen dat zij een week later bedreigd werd door de bende MS 13. Bovendien is de kost voor een eenmalige reis niet hetzelfde als een maandelijkse renta betalen die om de zoveel maanden exponentieel verhoogd werd.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ook zijn gedrag na de feiten van 4 augustus 2019 vragen oproept, merkt verzoeker het volgende op:

“Verzoekende partij had een traumatische ervaring meegemaakt en was geparalyseerd door angst. Op dergelijke momenten denk je niet altijd logisch na. Zij bleef binnen en op de tweede dag besliste zij inderdaad onder te duiken bij haar ouder. Verwerende partij stelt alles zeer zwart-wit voor en kon zich op geen enkel ogenblik inleven in de situatie van verzoekende partij.”

Waar in de bestreden beslissing vraagtekens worden geplaatst bij de omstandigheden van de bedreiging op 4 augustus 2019, stelt verzoeker het volgende:

“Ook hier houdt verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening met de omstandigheden waarin verzoekende partij zich in bevond. Het is geen film dat zij opnieuw kan opnieuw afspelen. Zij heeft verteld hoe zij zich die dag nog herinnert, maar zoals reeds aangehaald was dit een bijzonder traumatische ervaring voor verzoekende partij: p. 10 CGVS (...).”

Verzoeker stelt verder dat het duidelijk is dat de adjunct-commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat hij en zijn gezin werden bedreigd en geen kant meer op konden. Hij stelt niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor zijn leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens hem hoe onredelijk en onvoorzichtig de adjunct-commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Hij meent dan ook wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoeker, dan meent hij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij merkt op dat waar de adjunct-commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, zij toch meent dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stelt niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat hij naar El Salvador kan terugkeren zonder gevaar voor zijn leven.

Het rapport waarop de adjunct-commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoeker bovendien achterhaald. Hij betoogt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeert hij uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoeker voegt hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoeker besluit dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 16 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “El Salvador. Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van afpersingen en bedreigingen door leden van de bende *Mara Salvatrucha* (MS-13) in verband met het restaurant dat hij op 15 januari 2019 had geopend. In de eerste helft van februari zouden twee leden van deze bende zijn zaak zijn binnengestapt en gezegd hebben dat hij 150 dollar per maand moest betalen indien hij veilig wilde zijn. Verzoeker zou dit aanvaard hebben en in de maanden februari, maart en april telkens 150 dollar betaald hebben aan deze twee bendeleden. Verzoeker verklaart dat de bendeleden in april zeiden dat de som zou verhoogd worden van 150 naar 250 dollar. Verzoeker zou hierop gezegd hebben dat hij dat niet kon betalen en dat hij gewoon de 150 dollar verder zou blijven betalen. Eind mei zou hij slechts 200 dollar betaald hebben, wat de bendeleden aanvaardden. In juni zou verzoeker gezegd hebben dat de zaken slecht gingen en dat hij het initiële bedrag wilde betalen. Hierop zouden de bendeleden gezegd hebben dat dit verzoeker in de problemen zou brengen en dat ze erover gingen spreken met hun leiders. Ze zouden het geld ook niet meer hebben aangenomen. Vanaf juli zouden de bendeleden twee à drie keer per week zijn langsgesproken waarbij andere bendeleden hen vergezelden en buiten voor de zaak bleven staan. Op 4 augustus 2019 zou iemand een pistool in verzoekers rug hebben geduwd en gezegd hebben dat hij hen 500 dollar moest betalen binnen de 24 uur, zo niet zou hij worden vermoord. Meteen daarna zou verzoeker naar de politiedelegatie van San Marcos zijn gegaan om aangifte te doen. Hij zou zijn zaak hebben gesloten en zo'n drie dagen binnen zijn gebleven. Daarna zou hij naar zijn ouders in San Miguel zijn gegaan, waar hij verbleef tot aan zijn vertrek uit El Salvador op 9 september 2019.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort en identiteitskaart, zijn rijbewijs en foto's van zijn restaurant voor, alsook fotokopieën van een aangifte bij de politie en van nieuwsartikels over de algemene situatie in El Salvador (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De identiteitskaart, het paspoort en het rijbewijs hebben betrekking op de identiteit, nationaliteit, reisweg, en de rijvaardigheden van verzoeker. Dit zijn alle elementen die niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. De foto's vertonen een straat, een aantal gebouwen en een aantal voertuigen. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker een restaurant had, laat staan dat hij hierdoor problemen heeft gekend met bendeleden. Wat betreft de nieuwsartikels wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat deze betrekking hebben op de algemene situatie in El Salvador en niet over verzoeker persoonlijk gaan, wat door verzoeker niet wordt betwist. Ook deze stukken hebben dus geen betrekking op de vervolgingsfeiten die voor verzoeker de aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden hebben gevormd.

De door verzoeker voorgelegde klacht bevat louter de verklaringen van verzoeker over (een van) de door hem aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets

blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt overwogen over deze klacht:

“Ten slotte wordt er in de aangifte die u deed op 4 augustus bij de politie in San Marcos helemaal niets vermeld over de renta die u de maanden daarvoor moest betalen aan MS13. Gevraagd waarom hierover niets wordt vermeld in de aangifte zegt u dat u enkel verteld hebt over wat er de laatste 24 uur gebeurd was en aangezien u nerveus was u het daarbij gelaten heeft (CGVS, p. 15). Op de vraag of de politie niet vroeg waarom u werd bedreigd, zegt u dat u zich slecht voelde, u denkt te hebben gesproken over uw zaak en ze waarschijnlijk wel vermoeden dat het over renta ging (CGVS, p. 16). Het is echter zeer vreemd dat u na het incident op 4 augustus helemaal niets zou vertellen over de maandelijkse renta die u betaalde sinds februari en de waarschuwingen die u kreeg in juni en juli.”

Deze overwegingen worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat verzoeker een beperkte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, treedt de Raad vooreerst de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het gedrag van verzoeker in de maanden voor zijn vertrek uit El Salvador afbreuk doet aan zijn vrees. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo werd uw paspoort afgegeven op 1 juli 2019. Gevraagd waarom u dan reeds een paspoort aanvraag, zegt u dat uw vorige paspoort reeds verlopen was. Op de vraag waarom u een paspoort nodig had aangezien u toch niet meer gereisd had, zegt u dat het belangrijk is om een paspoort te verlengen omdat het anders zal verlopen (CGVS, p. 17). Ook zegt u dat u uw vliegtuigticket op 24 juli kocht omdat u al in uw hoofd had om op reis te gaan als toerist omdat de zaak niet zo heel goed draaide en dat u iemand kon achterlaten in de zaak terwijl u weg was. U geeft aan dat u als toerist naar België wou komen omdat u zich interesseert in voetbal en de architectuur, bruggen en musea van België reeds online had bekeken. Gevraagd hoe u aan het geld kwam om zo ver te reizen, zegt u dat het spaargeld was en geld dat u gekregen had na uw ontslag op uw vorige job (CGVS, p. 16 en 17). Dat u genoeg geld had om naar Europa te reizen als toerist staat dan ook lijnrecht tegenover uw verklaring over de renta die u niet kon betalen. Zo zegt u onder meer dat indien u de renta zou betalen uw bedrijf niet zou kunnen groeien en u niet zou kunnen investeren (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat u geen 100 dollar bovenop de maandelijkse renta kon betalen en uw zaak niet goed draaide, maar dat u wel middelen had om een reis te boeken naar België. Bijkomend is het wel zeer toevallig dat u uitgerekend een ticket naar België kocht op 24 juli 2019, anderhalve week voor het incident waarbij u bedreigd werd met een wapen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift laat uitschijnen, doet de adjunct-commissaris-generaal met deze motivering helemaal niet uitschijnen dat het aanvragen van een paspoort een misdaad zou zijn. Door voorts te herhalen dat zijn vorige paspoort verlopen was en dat hij een nieuw paspoort aanvraag omdat hij van plan was om een toeristische reis te maken, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande pertinente motieven. Waar verzoeker nog opmerkt dat de kost voor een eenmalige reis niet hetzelfde is als het betalen van een maandelijkse *renta* die om de zoveel maanden exponentieel verhoogd wordt, wijst de Raad erop dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat hij in april tegen de bendeleden had gezegd dat hij de verhoogde *renta* die zij vroegen niet zou kunnen betalen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat verzoeker dan overwoog om in juli een toeristische reis naar België te ondernemen is in dit opzicht niet ernstig.

Voorts wijst de adjunct-commissaris-generaal er terecht op dat het gedrag van verzoeker na de feiten van 4 augustus 2019 vragen oproept. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Indien u wel degelijk bedreigd werd met de dood waarbij eveneens gezegd werd dat u 500 dollar moest betalen binnen de 24 uur en dat ze u wisten wonen, kan toch verwacht worden dat u zo snel mogelijk naar uw ouders zou gevlucht zijn en niet drie dagen in uw huis bleef wachten. Gevraagd waarom u niet meteen vertrokken bent gezien de 24 uur die u kreeg om het bedrag te betalen, zegt u dat u niet helder

nadacht en u pas in de avond van de tweede dag besliste dat u naar uw ouders moest gaan en u dan een dag later vertrok (CGVS, p. 16), wat verre van een afdoende uitleg is. Dat u drie dagen wachtte om naar uw ouders te vluchten doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident op 4 augustus."

Verzoeker voert aan dat hij een traumatische ervaring had meegemaakt en geparalyseerd was door angst. Hij legt evenwel geen enkel stuk voor waaruit zou kunnen blijken dat hij een trauma had. Door voorts zijn verklaringen te herhalen en te stellen dat de adjunct-commissaris-generaal alles zeer zwart-wit voorstelt en zich op geen enkel ogenblik kon inleven in zijn situatie, slaagt verzoeker, die lijkt te erkennen dat zijn gedrag allesbehalve logisch was, er allerminst in de voorgaande pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Bijkomend wordt er in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er in de drie dagen dat verzoeker zich na het incident van 4 augustus 2019 in zijn huis opsloot niemand is gekomen om hem op te zoeken. Dit wordt door verzoeker niet betwist en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees om te worden gedood indien hij niet binnen de 24 uur de gevraagde som van 500 dollar betaalde.

Daarnaast plaatst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing de volgende pertinente vraagtekens bij de door verzoeker geschetste omstandigheden van de bedreiging op 4 augustus 2019:

"Zo bent u niet zeker of u werd bedreigd door één dan wel twee bendeleden. U geeft aan dat u een man zag aan de overkant van de straat (CGVS, p. 11). Daarna zegt u dat u nog een tweede persoon zag en omdat u denkt dat dit niet toevallig kon zijn, denkt u dat ze samen waren. U zegt dan ook nog dat u niet zeker bent dat ze samen hoorden, maar dat ze normaal nooit alleen rondhingen (CGVS, p. 14). Het is echter vreemd dat u niet zou weten hoeveel personen u bedreigden. Daarnaast stelde u dat u dacht dat de man u iets wilde vragen en u op dat moment iets in uw rug voelde waarna hij u opdroeg 500 dollar te betalen binnen de termijn van 24 uur (CGVS, p. 11). Gevraagd of u zijn pistool gezien heeft, antwoordt u ontkennend en zegt u dat u het enkel gevoeld hebt. U bent wel zeker dat u bedreigd werd met een pistool (CGVS, p. 14). Hoewel dit een beangstigend moment voor u moet zijn geweest, kan u hier echter onmogelijk zeker van zijn indien u het pistool zelf niet gezien heeft."

Door nogmaals te stellen dat het een bijzonder traumatische ervaring voor hem was, zonder evenwel stukken voor te leggen waaruit een dergelijk trauma kan blijken, en te verwijzen naar de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd – waarin hij overigens verschillende keren in de derde persoon meervoud sprak (*"Dan zeiden ze"*, *"Ze zeiden"*) –, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten en vrees. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet gelieerd zijn aan zijn (toegeschreven) politieke overtuiging *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoeker niet dienstig in zoverre hij een band tussen deze feiten en het Verdrag van Genève wenst aan te tonen.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald."

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem voorgehouden bedreigingen en afpersing door leden van de bende MS-13 niet aannemelijk maakt en dat zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat hij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zal hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien hij besmet geraakt met deze ziekte maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de

actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN